

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. В., 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. Младенова

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разглежда докладваното от Магдалена Б. Младенова Гражданско дело № 20231420101991 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от К. Д. К., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ул. „С.“ № 7, против „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „П.В.“ № 21, БЦ Л.

В исковата молба се твърди, че на 20.12.2011 г. по ч. гр. дело № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В. бил издаден изпълнителен лист срещу ищеца, въз основа на който било образувано изпълнително дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й., което било прекратено на 01.09.2020 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК поради настъпила перемпция за това, че „К.И.И.“ ЕАД като правоприемник по договор за цесия не е поискало извършване на изпълнителни действия повече от две години. Изпълнителният лист бил върнат и въз основа на него било образувано изпълнително дело № 1150/2023 г. по описа на ЧСИ И.Ц.. По делото бил наложен запор на трудовото възнаграждение на ищеца, получавано от В. е., както и на банковите му сметки.

Сочи се, че заповедта, издадена по ч. гр. д. № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В., била връчена на ищеца на 21.11.2011 г. Твърди се, че ищецът не подал възражение срещу издадената заповед за изпълнение, поради което същата влязла в сила преди датата на издаване на изпълнителния лист, като началният момент, от който започвала да тече давността бил 06.12.2011 г. Изтъква се, че от датата на влизане на заповедите в законна сила се счита, че е започнала да тече нова 5-годишна давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо. Навеждат се доводи, че по реда на действащия ГПК заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разлика от съдебните изпълнителни основания, като по тези съображения разпоредбата на чл. 439, ат. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедите за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда.

Поддържа се, че претендираното вземане не се дължи поради настъпила давност, тъй

като са минали повече от пет години от постановяване на ТР № 2/2013 г., в сила от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС до момента, когато е образувано изпълнителното дело при ЧСИ И.Ц.. Твърди се, че от датата на влизане на заповедта по чл. 410 от ГПК в законна сила до предявяване на изпълнителния лист пред ЧСИ И.Ц. – 2023 г. са минали повече от пет години, независимо че е образувано изпълнително дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й. и вискателят е искал извършване на принудителни действия. Сочи се, че вискателят, макар да е предприел изпълнителни способности за събиране на вземането си по изпълнително дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й., тези действия са обезсилени по право /чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК/ с обратна сила по аргумент на чл. 433 ал. 5 ГПК.

Твърди се, че изпълнително дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й. е образувано по молба с вх. № 988/16.03.2012 г., с която вискателят БНП П.П.Ф. ЕАД е възложил права на ЧСИ по чл. 18 ЗЧСИ, за което не е заплатена такса по т. 2 ТТРЗЧСИ. Посочва се, че на 10.08.2015 г. с молба с вх. № 2785 „К.И.И.“ ЕАД уведомяват ЧСИ за извършената цесия и възлагат права на ЧСИ по чл. 18 ЗЧСИ, за което също не е заплатена такса по т. 2 ТТРЗЧСИ. Твърди се, че на 13.11.2015 г. с молба с вх. № 4898 „К.И.И.“ ЕАД са искали справка за трудов договор, от която е установено, че ищецът към датата на извършването ѝ няма трудов договор. Изтъква се, че от 13.11.2015 г. до 13.11.2020 г. вискателят не е искал извършване на валидни изпълнителни действия, прекъсващи давността. На 01.09.2020 г. с молба с вх. № 13932 ищецът поискал от ЧСИ да прекрати изпълнителното дело поради настъпила перемпция, което ЧСИ направил с резолюция от 01.09.2020 г., като „К.И.И.“ ЕАД взели обратно изпълнителния лист на 07.02.2023 г.

Поддържа се, че от влизане в законна сила на заповедта по чл. 410 ГПК до датата на предявяване на иска вискателят не е искал извършване на принудителни действия, прекъсващи давността, а исканите са обезсилени по право. Твърди се, че това налага извода, че изпълнителното производство по отношение на ищеца е прекратено през декември 2016 г. по давност, като през този период давността не е прекъсвана.

По тези и останалите подробно изложени съображения в исковата молба се иска от съда да признае за установено, че ищецът не дължи на ответника сумите по изпълнителен лист от 20.12.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В..

В срока по чл. 131 ГПК от ответника е постъпил отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Поддържа се, че на 19.10.2009 г. между „БНП П.П.Ф.“ ЕАД (предишно наименование „Д.Ф.И.“ АД), с универсален правоприемник „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон Б., в качеството му на Кредитор, от една страна, и К. Д. К., в качеството му на Кредитополучател, от друга, бил подписан Договор за кредит № ***** Във връзка с неизпълнените от страна на ищеца задължения по договора за кредит, кредитодателят „БНП П.П.Ф.“ ЕАД инициирал издаването на изпълнителен лист за незаплатените от кредитополучателя суми. По молба на „БНП П.П.Ф.“ ЕАД от 21.03.2012 г. било образувано изп. дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й., с рег. № 721 към КЧСИ и бил приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В.. С молбата си за образуване на изпълнително дело вискателят възложил правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, което било основание за прекъсване на давностния срок, тъй като съгласно Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г на ОСГТК на ВКС „...е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността.“. Сочи се, че по аргумент на противното молбата за иницииране на изпълнително производство, с която се възлагат правата по чл. 18 ЗЧСИ, е редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност. Поддържа се, че на 10.08.2015 г. последвало депозирането на молба за конституиране на нов вискател от

„К.И.И.“ ЕАД, което действие отново прекъсвало течащата относно вземането погасителна давност. С нея на съдебния изпълнител са възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ. На 13.11.2015 г. новият взыскател депозирал молба за справка за ТД НОИ. На 21.06.2018 г. била депозирана отново молба за справка НОИ.

Сочи се, че след като ЧСИ В.Й. бил лишен от правоспособност, архивът му бил изпратен на ЧСИ Ц.Н., рег. № 756, р-н на действие ОС П. и делото получило нов номер – № 5230/2020 г. След това изп. дело № 5230/2020 г. било прекратено и взыскателят изтеглил процесния изпълнителен лист, като на 20.06.2023 г. била депозирана молба за образуване на ново изпълнително производство, като било образувано изп. дело № 1150/2023 г. по описа на ЧСИ И.Ц., с което за пореден път била прекъсната погасителната давност относно вземането, тъй като на съдебния изпълнител били възложени правомощията по чл.18 от ЗЧСИ и било направено искане за предприемане на конкретни изпълнителни действия, включително насрочване на опис на движими вещи. С Удостоверение от НАП, с вх. № 25246/23.06.2023 г. по делото била присъединена ТД НАП В.. Присъединяването на държавата като взыскател отново било действие, което прекъснало давността, защото съгласно т. 10 от мотивите ТР №2/2013 ОСГТК на ВКС „...прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочване на изпълнение чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане... и т.н.“. На 26.07.2023 г. било изходирано заповестно съобщение до БАНКА ДСК АД.

Посочва се, че от гореизложеното било видно, че редовно са били предприемани изпълнителни действия, годни да прекъснат погасителната давност за вземането. Твърди се, че давността по време на висящото изпълнително дело се прекъсва многократно, което става с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ). Сочи се, че не е необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Изтъква се, перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността, като дори изпълнителното дело да е било перемирано, необразуването на новото искане в отделно дело няма значение за прекъсването на давността. Сочи се, че за заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство - от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла.

Поддържа се, че от образуване на изпълнително дело № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й. на 21.03.2012 г. до 26.06.2015 г. намира приложение ППВС № 3/18.11.1980 г. и погасителна давност не тече, независимо дали има или няма извършени изпълнителни действия, като началният момент от който започва да тече погасителна давност е датата 26.06.2015 г. – постановяване на ТР № 2/26.06.2015. Сочи се, че следователно датата, на която вземането се погасява по давност, би била 26.08.2020 г., като се вземе предвид и двумесечният период, в който погасителна давност е била спряна въз основа на Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците. Твърди се, че към този срок следва да се добавят и още седем дни, тъй като съгласно § 13 от ПЗР на Закона за здравето (ДВ. бр. 44 от 13.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по силата на ЗМДВИП, продължават да текат от изтичане на 7 дни след обнародване на този закон. Изтъква се, че в настоящия случай, обаче, и в периода след 26.06.2015 г. имало извършени изпълнителни

действия във връзка с изпълнително дело № 532/2012 г., изпълнително дело № 5230/2020 г. и изпълнително дело № 1150/2023 г., които прекъсвали погасителния давностен срок, поради което за процесното вземане срещу К. Д. К. не е изтекла погасителната давност.

Посочва се, че на 15.05.2015 г. между „БНП П.П.Ф.“ ЕАД в качеството му на Цедент и „К.И.И.“ ЕАД, в качеството му на Цесионер, бил сключен договор за цесия, по силата на който „БНП П.П.Ф.“ ЕАД прехвърлило вземанията си по сключения с К. Д. К. Договор за кредит № CREX-02241585, на „К.И.И.“ ЕАД. С пълномощно предишният кредитор „БНП П.П.Ф.“ упълномощил „К.И.И.“ ЕАД да уведоми от името му всички длъжници по вземания на „БНП П.П.Ф.“ ЕАД, които последното е цедирало съгласно сключения Договор за цесия от 15.05.2015 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД „БНП П.П.Ф.“ ЕАД, чрез пълномощника си „К.И.И.“ ЕАД, изпратило Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника К. Д. К. на посочен от него адрес, а именно: гр. В. ул. „С.“ № 7. Изпратеното уведомление било получено от трето лице, а именно дядо на ищеца, на 10.07.2015 г., което било удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител на национален пощенски оператор „М.Б.Е.“ ООД. Сочи се, че по този начин ответното дружество е положило необходимата грижа гореописаното уведомление да достигне до знанието на К. Д. К..

По тези и останалите подробно изложени в отговора на исковата молба съображения се иска предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендират се и разноски.

Съдът, като взе предвид представените по делото писмени доказателства, доводите и възраженията на страните, прие за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е приет като доказателство изпълнителен лист от 20.12.2011 г., издаден срещу ищеца в полза на „БНП П.П.Ф.“ ЕАД, ЕИК: ** по ч. гр. дело № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В. за сумите от: 256,97 лв. – главница до погасяване на потребителски паричен кредит за покупка или услуги по сключен договор на 19.10.2009 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.11.2011 г., до окончателното изплащане на вземането, възнаградителна лихва 49,50 лв. за периода от 15.01.2010 г. до 15.10.2010 г., мораторна лихва в размер на 45,83 лв. за периода от 15.02.2010 г. до 14.10.2011 г., както и направените разноски по издаване на заповедта за изпълнение – заплатена държавна такса в размер на 25,00 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. Изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила Заповед № 3689 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.11.2011 г., издадена по ч.гр.д. № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В..

Приет като доказателство е Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г., сключен между „К.И.И.“ ЕАД и „БНП П.П.Ф.“ ЕАД, по силата на който „БНП П.П.Ф.“ ЕАД е прехвърлило на „К.И.И.“ ЕАД портфолио от вземания, произтичащи от договори за потребителски кредит, включително процесния договор, сключен на 19.10.2009 г. между ищеца и „БНП П.П.Ф.“ ЕАД. Видно от представената по делото обратна разписка ищецът е бил уведомен от „К.И.И.“ ЕАД на 10.07.2015 г. за извършената цесия, за което „К.И.И.“ ЕАД е било упълномощено от „БНП П.П.Ф.“ ЕАД с пълномощно от 09.06.2015 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните **правни изводи**:

Предявен е иск с правно основание по чл. 439 ГПК за признаването за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи следните суми по изпълнителен лист от 20.12.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В.: 256,97 лв. – главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 14.11.2011 г., до окончателното й изплащане; 49,50 лв. – възнаградителна лихва; 45,83 лв. – мораторна лихва; 125,00 лв. – деловодни разноски, за които е образувано изпълнително дело № 1150/2023 г. по описа на ЧСИ И.Ц., с район на действие Окръжен съд – В..

По допустимостта на иска:

В разглеждания случай изложеният в исковата молба факт /изтекъл период на погасителна давност/, на който е основан искът, е от категорията на предвидените в чл. 439 ГПК новонастъпили факти, поради което производството по делото следва да бъде разгледано по същество.

По основателността на иска:

С предявяването на този иск за установяване недължимост на парична сума, ищецът отрича претендираното от „К.И.И.“ ЕАД материално право, като в тежест на ищеца е да докаже, че е налице възникнало вземане срещу него по посоченото ч. гр. дело № 5199/2011 г., както и че ответникът се легитимира като кредитор по посоченото изп. д. № 1150/2023 г. по описа на ЧСИ И.Ц., а в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността, за което не сочи доказателства.

За основателността на предявения иск следва да се установи, че от настъпването на изискуемостта на вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван.

Установи се, че за процесното вземане е издаден изпълнителен лист от 20.12.2011 г., срещу ищеца в полза на „БНП П.П.Ф.“ ЕАД, по ч. гр. дело № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В., като вземането е прехвърлено с договор за цесия от 15.05.2015 г. на ответното дружество. Не е спорно между страните обстоятелството, че въз основа на горепосочения изпълнителен лист е било образувано изп. д. № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й. с район на действие Районен съд – В., което е било прекратено на 01.09.2020 г. на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК поради настъпила перемпция, като въз основа на същия изпълнителен лист е образувано изп. д. № 1150/2023 г. по описа на ЧСИ И.Ц. с район на действие О.с. – В., по което ответникът е вискател.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/2020 г. от 28.03.2023 по т.д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. Предвид гореизложеното, доколкото изп. д. № 532/2012 г. по описа на ЧСИ В.Й. с район на действие Районен съд – В. е било образувано преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, то следва да се приеме, че давността за вземането не е текла до 26.06.2015 г. В случая давността е започнала да тече от тази дата, като доколкото ответникът не е доказал да е прекъснал давността с предприемане на действия по принудително изпълнение на вземането в петгодишния период след 26.06.2015 г., то същата би изтекла на 26.06.2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.) за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давност за вземането не е текла. Съгласно § 13 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на закона в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на

21.05.2020 г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от 2 месеца и 7 дни за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително, и е изтекъл на 02.09.2020 г

В мотивите към *т. 10 от Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК* се изтъква, че съгласно чл. 116, б. „в” ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Прекъсването обаче се осъществява, само доколкото чрез изпълнителното действие се реализира един или повече конкретни изпълнителни способности. Ето защо може да се направи извод, че давността по време на висящото изпълнително дело се прекъсва многократно, което става с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ).

В коментираното тълкувателно решение съдиите от ВКС посочват неизчерпателно група от действия в изпълнителното производство с прекъсващ ефект за давността. Като такива са посочени: насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Неоснователно е възражението на ответника, че давността за вземането е прекъсната на 10.08.2015 г. с депозирането на молба за конституиране на нов взыскател от „К.И.И.“ ЕАД. На първо място по делото не са ангажирани доказателства от ответника за подаването на такава молба. На следващо място, следва да се посочи, че самото искане за конституиране на правопреемника като взыскател, респ. конституирането му от съдебния изпълнител в хода на висящото изпълнително дело, не представлява по своята същност изпълнително действие и не води до прекъсване на погасителната давност за вземането. Прекъсване на погасителната давност ще настъпи само ако в молбата за конституиране на правопреемника като взыскател е посочен и изпълнителен способ за осребряване на имуществото на длъжника, т.е. изрично е поискано извършването на валидно изпълнително действие. Този изпълнителен способ може да е нов или да е подновено искането на първоначалния взыскател, но следва да е изрично обективизирано в молбата до съдебния изпълнител. /в този смисъл Решение № 50094/16.11.2023 г. по т.д. № 770/2022 г. на ВКС I т.о./.

Не са действия, годни да прекъснат давността за вземането, сочените от ответника извършени такива на 13.11.2015 г. и на 21.06.2018 г., а именно депозиране на молби за справка за трудови договори от НОИ.

В заключение съдът приема, че от 26.06.2015 г. до 02.09.2020 г. е изтекъл периодът на общата погасителна давност /5 години/, в което време по делото липсват доказателства да са били реализирани основания за спиране или прекъсване течението на давността. Съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

С оглед правната квалификация на предявения иск съдът е разпределил доказателствената тежест между страните по спора. Предвид характеристиките на иска по чл. 439 ГПК и подлежащите на установяване в хода на съдебното дирене правнорелевантни факти, именно на ответника е принадлежало процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, настъпването на обстоятелства, обусловили прекъсването или спиране на погасителната давност за вземанията, предмет на принудителното изпълнение. В тази връзка от негова страна не са направени доказателствени искания в проведеното единствено открито съдебно заседание по делото, като не са представени и доказателства. Следователно в настоящия казус ответникът не доказва по безспорен, несъмнен начин, че след 26.06.2015 г.

са били поискани и извършени по изпълнителните дела действия, водещи до прекъсването или спирането на погасителния давностен срок.

Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. чл. 8, ал. 2 ГПК, който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест – чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги подведе под приложимата правна норма, като уважи или отхвърли предявения иск. В този смисъл, крайният съдебен акт не може да се основава на житейски предположения, неподкрепени с други годни доказателства по делото, и да бъде постановяван въз основа на недоказани фактически твърдения. Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав приема, че от 26.06.2015 г. давността не е била спирана и прекъсвана, като на 02.09.2020 г. вземанията са погасени поради изтичане на 5-годишна давност.

Не се събраха доказателства процесното вземане или част от него да е погасено, липсват данни за извършени доброволни плащания или принудително осребрено имущество на ищеца в рамките на образуваното срещу него изпълнително производство. Ето защо, цялото вземане, обективизирано в издадения на 20.12.2011 г. изпълнителен лист следва да се счита за погасено поради изтекъл давностен срок. Искът следва да бъде уважен като основателен.

По разноските:

При този изход на производството на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски, като ответникът следва да бъде осъден да му заплати сторените такива в общ размер от 450,00 лв. /50,00 лв. – държавна такса и 400,00 лв. – адвокатско възнаграждение/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на осн. чл. 439 ГПК, че К. Д. К., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ул. „С.“ № 7, не дължи поради изтекла погасителна давност на „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „П.В.“ № 21, БЦ Л. сумите от: 256,97 лв. – главница до погасяване на потребителски паричен кредит за покупка или услуги по сключен договор на 19.10.2009 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.11.2011 г., до окончателното изплащане на вземането, възнаградителна лихва 49,50 лв. за периода от 15.01.2010 г. до 15.10.2010 г., мораторна лихва в размер на 45,83 лв. за периода от 15.02.2010 г. до 14.10.2011 г., както и направените разноски по издаване на заповедта за изпълнение – заплатена държавна такса в размер на 25,00 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., за които суми е издаден изпълнителен лист от 20.12.2011 г. по ч. гр. дело № 5199/2011 г. по описа на Районен съд – В..

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК „К.И.И.“ ЕАД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „П.В.“ № 21, БЦ Л. да заплати на К. Д. К., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ул. „С.“ ***, сумата от **450,00 лв.**, представляваща направени разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – В. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____